

اثربخشی رواندرمانی وجودی بر بهزیستی معنوی و احساس تنهایی زنان مبتلا به دیابت نوع ۲

زینب صمدپور

کارشناسی ارشد مشاوره خانواده دانشگاه آزاد اسلامی واحد قوچان

چکیده

سابقه و هدف: آگاهی یافتن فرد از ابتلاء به بیماری دیابت می‌تواند سبب ایجاد بحران معنوی و احساس تنهایی وی شود؛ این عوامل خود می‌توانند سبب تشدید این بیماری شود. هدف پژوهش حاضر بررسی اثربخشی رواندرمانی وجودی بر بهزیستی معنوی و احساس تنهایی زنان مبتلا به دیابت نوع ۲ بود. روش کار: این پژوهش به شیوه‌ی نیمه-آزمایشی با طرح پیش‌آزمون- پس‌آزمون و گروه کنترل اجرا شد. جامعه‌ی آماری پژوهش را کلیه زنان مبتلا به دیابت نوع ۲ عضو انجمن حمایت از بیماران دیابتی استان خراسان رضوی در سال ۱۴۰۰ تشکیل دادند. از بین آنها ۳۰ زن به روش نمونه‌گیری مبتنی بر هدف انتخاب؛ و به طور تصادفی در دو گروه آزمایش (۱۵ نفر) و کنترل (۱۵ نفر) جایگزین شدند. افراد گروه آزمایش ۱۲ جلسه یک و نیم ساعته درمان دریافت کردند؛ گروه کنترل در لیست انتظار قرار گرفت. برای جمع‌آوری داده‌ها از پرسش‌نامه‌های بهزیستی معنوی دهسیری و همکاران و احساس تنهایی دی توماسو و همکاران استفاده شد. داده‌ها با روش آماری تحلیل کوواریانس چندمتغیره تحلیل شد. در این پژوهش همه-ی مسائل اخلاقی رعایت شده است و نویسندگان مقاله هیچ‌گونه تضاد منافی گزارش نکرده‌اند. یافته‌ها: یافته‌ها نشان داد که با کنترل اثر پیش‌آزمون، بین میانگین نمرات مؤلفه‌های بهزیستی معنوی (شامل: ارتباط با خدا، ارتباط با خود، ارتباط با طبیعت و ارتباط با دیگران) و احساس تنهایی (شامل: تنهایی رمانتیک، تنهایی خانوادگی و تنهایی اجتماعی) در دو گروه آزمایش و کنترل در مرحله پس‌آزمون، تفاوت معناداری وجود دارد ($P < 0/001$). نتیجه‌گیری: آموزش روان‌درمانی وجودی بر ارتقاء بهزیستی معنوی و کاهش احساس تنهایی زنان مبتلا به دیابت نوع ۲، اثربخش است. واژگان کلیدی: وجودی، تنهایی، دیابت نوع ۲، زنان، سلامت روان